

Музика Шопена и Брамса као величанствена победа живота

Пијаниста Ненад Радић обележава три деценије уметничког рада са два концерта, један је одржан у Филхармонији 31. маја, а други је вечерас у Коларчевој задужбини

– И после 30 година каријере верујем да сам још „млад“ и да ме чекају многи изазови. У свако дело које интерпретирам се „заљубљујем“. Откривајући контекст, позадину, разне артефакте, остварујем неку метафизичку везу с композиторима. До пре месец дана нисам ни помишљао да ћу наступати 31. маја у сали Филхармоније и вечерас у 19 часова у Коларчевој задужбини – каже Ненад Радић, пијаниста и педагог, уочи другог концерта у Коларцу, када ћемо моћи да чујемо дела Брамса и Шопена.

Наш саговорник је дипломирао и магистрирао на ФМУ у Београду, у класи проф. Зорице Димитријевић Стошић и докторирао (ментор проф. Нинослав Живковић). Усавршавао се у класама педагога А. Насјеткина, Е. Татулијан и В. Пјасецког. Одржао је више од четрдесет реситала у Србији. Гостовао је и у иностранству, а у ретком камерном дуу клавира-оргуље, с Мајом Смиљанић Радић, остварио је запажену концертну турнеју 2010. у Северној Америци.

У класи Ненада Радића дипломирао је 30 студената који су каријере наставили у свету. Упитали смо нашег саговорника какву поруку шаље публици поводом ове годишњице, а одговор је гласио:

– Музика и клавир су мој живот, смисао, послушање, хлеб, ваздух и вода, моја оаза, страст, грех, али и патња, нада, страх, трагање и преиспитивање. Сваки реситал конципирам као нераскидиву целину. Овог пута то су највећа ремек-дела Брамса и Шопена. Овај, веома захтеван, програм представљао сам публици у региону на концертима током 2019. Круна је требало да буде концерт у Коларчевој задужбини, али се онда догодила пандемија. Тада сам очајавао, али сада знам да се све увек дешава с разлогом и да је „принудни концертни одмор“ био идеална прилика да програм одлежи, као вино у храстовом бурету. Чак три велика дела, Шопенове „Полонезу – фантазију“ и „Сонату у ха-молу“, као и Брамсову „Сонату у еф-молу“, завршавају величанствене победе живота. И ту се крије порука публици и вирусу. Чак два концерта у само три дана последица су епидемијских мера које не дозвољавају дугачке дводелне концерте, па сам програм поделио у две целине – истиче пијаниста Радић. Концертна и педагошка делатност су за нашег саговорника две стране једне медаље, а о њима тврди:

– То су два посла и захтевају целог човека, два пуна радна времена, посвећеност и стрпљење родитеља, упорност и дисциплину врхунског спортисте, истраживачки

дух научника, радозналост детета. Због тога их је тешко „помирити“. Али педагогија и пијанизам чине симбиозу, једно храни и подстиче друго. Кроз рад са студентима постајем бољи човек и пијаниста; кроз концертне наступе стичем незаменљиво искуство које преносим студентима. Оба посла обележавају цео уметников живот, а на том дугом путу свако дело, наступ, час... једнако је важан делић животног мозаика.

За три деценије рада догодили су се значајни концерти, а неке од њих Ненад Радић издваја, попут пет реситала у Коларчевој задужбини и подвлачи да је најтеже свирати у свом граду. А о гостовањима у иностранству каже:

– Турнеја по градовима Северне Америке 2010, са сугрумом Мајом Смиљанић, сигурно је најужбудљивији догађај моје каријере. Остала нам је велика неиспуњена жеља да тај необични дуо клавир-оргуље, који смо симболично назвали „Краљевски пар“, представимо и београдској публици. Оргуље у Дому синдиката су одавно ван употребе, у Коларцу их нема, а доношење клавира у катедралу на Неимару компликовано је и акустички ризично. И даље се надамо да ће и Београд једном имати концертну салу коју краси „краљица инструмената“.

Ненад Радић показује да је друштвено веома освешћен и тиме што је активан у хуманитарним акцијама.

– Са посебном радошћу сећам се обнове Материнског дома 2013. у Звечанској улици. Био сам иницијатор, али све заслуге припадају донаторима и извођачима радова, које је предводио Александар Дулановић. Помагао је и мој син, који је тада имао пет година. У времену брзине, технологије, потрошачког

менталитета, рекламе и неизвесности, једино што нам остаје јесте хуманост – каже уметник. За крај додаје:

– Моји студенти су моја љубав, инспирација, чланови шире породице. Увек сам им на располагању и неизмерно ме радују њихови успеси. Праве друштвене промене не доносе револуције, него свакодневни рад и труд у свом окружењу. Тако сам васпитан, то преносим и на студенте. То је једини начин да се супротставимо времену у којем мало ко пита: „Како могу да помогнем?“, али зато већина тражи „свој део“ питајући: „А шта ја имам од тога?“. Кад је реч о репертоару, највише ценим Бетовена, Баха и Моцарта, али је листа оних које обожавам много дужа. Искуство ме учи да се планови ретко остваре, обично се све некако необјашњиво догоди онда кад му је време. Тако је и сада било.

Биљана Лијескић

Ненад Радић, пијаниста и педагог: Једино што нам остаје јесте хуманост

Фото: Срђан Босић